

Arrest

nr. 91 302 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 10 maart 2011 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 12 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van

de vreemdelingenwet onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer O. (...) verklaart dat hij sinds 2004 onafgebroken legaal in België verblijft. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat zijn recht op vestiging in het Rijk werd ingetrokken op datum van 28.01.2011 en dit omwille van het aangaan van een schijnhuwelijk. Bovendien blijkt verder uit het administratief dossier dat betrokkene op 29.12.2008 opnieuw huwde met zijn huidige echtgenote, mevrouw T. (...). Dit huwelijk vond plaats in Tebourba (Tunesië) zodat de bewering dat betrokkene sinds 2004 onafgebroken in België zou verblijven niet kan weerhouden worden. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokken getracht heeft de Belgische overheid te misleiden door het aangaan van een schijnhuwelijk; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Wat mevrouw T. (...) betreft; zij diende op 14.08.09 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor gezinshereniging met haar in het Rijk gevestigde echtgenoot O. A. B. Y. (...), overeenkomstig het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Dit werd haar toegestaan en op 02.02.2010 werd ze in het bezit gesteld van een A-kaart. Haar echtgenoot heeft destijds zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane S., S. (...). Het huwelijk tussen O. (...) en S. (...) werd vernietigd bij arrest van het Hof van Beroep te Gent van 28.10.10 (ref 2009/AR/1212). Hierdoor werd de vestiging van haar echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 28.01.2011. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar minderjarig kind, O. Y. (...), vloeit voort uit de vestiging van O. A. B. Y. (...). Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen O. (...) en S. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, werd het wettig verblijf van mevrouw T. (...) eveneens ingetrokken op datum van 28.01.2011.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt aangezien geen van beide personen nog een recht op verblijf heeft zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook voor wat betreft het invoeren van de Europese Richtlijn 2003/86, artikel 15, 16.3 en 17 dient opgemerkt te worden dat dit eveneens niet van toepassing is om dezelfde reden; noch de heer O. (...), noch mevrouw T. (...) beschikt over een legaal verblijf in België zodat zij zich niet kunnen beroepen op het recht op gezinshereniging.

Wat betreft de bewering dat de heer O. (...) sinds 2004 tewerkgesteld was en dat hij sinds 2 maart 2009 tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur; dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hij beschikte over een legaal verblijf. Vermits zijn recht op verblijf werd ingetrokken op 28.01.2011, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige elementen (betrokkenen zijn geïntegreerd, hun kinderen zijn in België geboren, de heer O. (...) is werkwilbig en mevrouw T. (...) heeft Nederlandse lessen gevolgd) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, §2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 ... aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel

en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op.

De Raad stelt dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing onder meer steunt op het motief dat betrokkenen zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partijen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Verzoekende partijen hebben dus geen belang bij de huidige vordering.

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”*

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 bepaalt als volgt:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De verzoekende partijen voeren de schending van voornoemd artikel 17 aan, en stellen dat zij uitdrukkelijk naar dit artikel hebben verwezen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwerende partij was volgens hen gehouden rekening te houden met de duurzame integratie en de lange duur van het verblijf van verzoekende partijen in België. Er werd volgens hen door de verwerende partij geen enkele toetsing gedaan van de elementen van integratie, de tewerkstelling van verzoekende partijen en hun langdurig verblijf in België. De verwerende partij heeft volgens hen nagelaten een evenredigheidstoets uit te voeren tussen de ingeroepen argumenten, de duurzame integratie en

tewerkstelling, en de afwijzing van het verzoek op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft volgens hen geen rekening gehouden met artikel 17 van voornoemde Richtlijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijk motief bevat met betrekking tot het door verzoekende partijen opgeworpen argument aangaande artikel 17 van voornoemde Richtlijn in hun aanvraag, namelijk: *“Ook voor wat betreft het inroepen van de Europese Richtlijn 2003/86, artikel 15, 16.3 en 17 dient opgemerkt te worden dat dit eveneens niet van toepassing is om dezelfde reden; noch de heer O. (...), noch mevrouw T. (...) beschikt over een legaal verblijf in België zodat zij zich niet kunnen beroepen op het recht op gezinshereniging.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dit motief niet op enige concrete wijze weerleggen.

Bovendien, bevat de bestreden beslissing eveneens een zeer concreet en uitgebreid motief met betrekking tot de gezinssituatie van verzoekende partijen, namelijk: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt aangezien geen van beide personen nog een recht op verblijf heeft zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Ook dit motief wordt door verzoekende partijen niet op enige concrete wijze betwist. Het blijft dan ook staan.

Verder is het duidelijk dat, aangezien de bestreden beslissing wel degelijk bovenstaande motieven bevat met betrekking tot artikel 8 EVRM en artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG, verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben *“met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*, zoals artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG bepaalt. De verzoekende partijen maken een schending van voornoemd artikel 17 dan ook niet aannemelijk.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC